

COMMEMORACIÓ DEL DIA INTERNACIONAL DE LES DONES

Palau del Parlament, 10 de març de 2009

Moltes gràcies a totes dues per les seves aportacions, penso, interessants i, francament, constructives i sobretot de reflexió en els temps que vivim.

La doctora Lourdes Benería ha escrit al seu llibre "Gènere, desenvolupament i globalització" –la cito directament, amb el seu permís– que "vivim una considerable dicotomia entre l'interès per les coses i l'interès per les paraules, que quan les dones s'especialitzen en temes de la realitat, és difícil que ho facin des de mirades feministes". Dit d'una altra manera, l'autora aclareix que tenim dificultats, per exemple, per trobar dones ocupades en assumptes d'economia que visquin aquesta professió des d'una posició feminista.

Això fa pensar, i molt. I arran d'aquesta reflexió i de les que fan moltes altres dones, val a dir que els esforços d'avui dia han d'estar concentrats en la possibilitat d'aconseguir que el món es feminitzi, que es feminitzi la política, que es feminitzin també les institucions.

El creixement de la participació i de la representació social i política de les dones no passa només per fer un lloc perquè hi siguin –que també és important, també és fonamental. El gran camí a fer és el de reconèixer la història de l'experiència política de les dones dins i fora dels llocs de decisió, i deixar que aquest pòsit vagi donant nous sentits a les nostres institucions.

És a dir, fer que no tan sols les dones hi siguin sinó que hi tinguin cabuda les seves actituds, les seves mirades, les seves vivències. I ser capaços, tots plegats, de conjugar tot aquest valuós patrimoni amb les aportacions de l'altra meitat de la societat.

Deixin-me fer esment d'un parell d'idees per acabar aquestes breus paraules –tot el que s'havia de dir penso que ja està dit– i fer dos agraïments.

La primera idea. Fa un any, en aquest mateix acte, els parlava del debat parlamentari que havíem de viure en aquesta cambra sobre el projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

Un any després puc dir-los amb satisfacció que la llei és un pas de gegant en la lluita contra la violència envers les dones, en el reconeixement del paper històric i pioner dels moviments feministes, i en la ferma determinació que les dones són agents actives en el procés de transformació individual i col·lectiva de la nostra societat.

La segona. D'aquí a poques setmanes farà trenta anys que es van constituir els primers ajuntaments democràtics. En trenta anys els ajuntaments han canviat moltíssim, però en trenta anys el paper de les dones als ajuntaments també.

Voldria aprofitar l'avinentsa d'aquest acte que fem avui aquí al Parlament justament, des del punt de vista institucional, per fer un reconeixement explícit, un homenatge amb tot el sentit i amb tot el cor, a totes les dones –alcaldesses, regidores– que durant aquests trenta anys han fet una feina molt important per al país –des del seu poble, però per al país. I també des del punt de vista d'aquesta concepció de la política, que a poc a poc es va impregnant a tot el país. A totes elles, doncs, moltes gràcies.

He dit dos agraïments, molt ràpids. El primer, ja l'he fet, però el vull reiterar. Em fa l'efecte que les dues aportacions que hem sentit avui són d'un alt nivell i, de debò, moltes gràcies per convidar-nos i fer-nos pensar que, en definitiva, és part fonamental per construir un món més just.

I també vull donar les gràcies a la Comissió de les Dones, a la seva presidenta, a les membres de la Mesa, a les diputades i els diputats que hi pertanyen, perquè aquest acte, en definitiva, no és altra cosa que fruit del seu treball i vostès són l'ànima d'aquesta celebració que fem avui aquí.

Moltes gràcies; vull agrair-los a tots vostès la seva presència i desitjar-los, desitjar-nos que tots plegats, que totes plegades, siguem capaços, siguem capaces de no defallir en aquest camí.

Moltes gràcies i bon vespre a tothom.